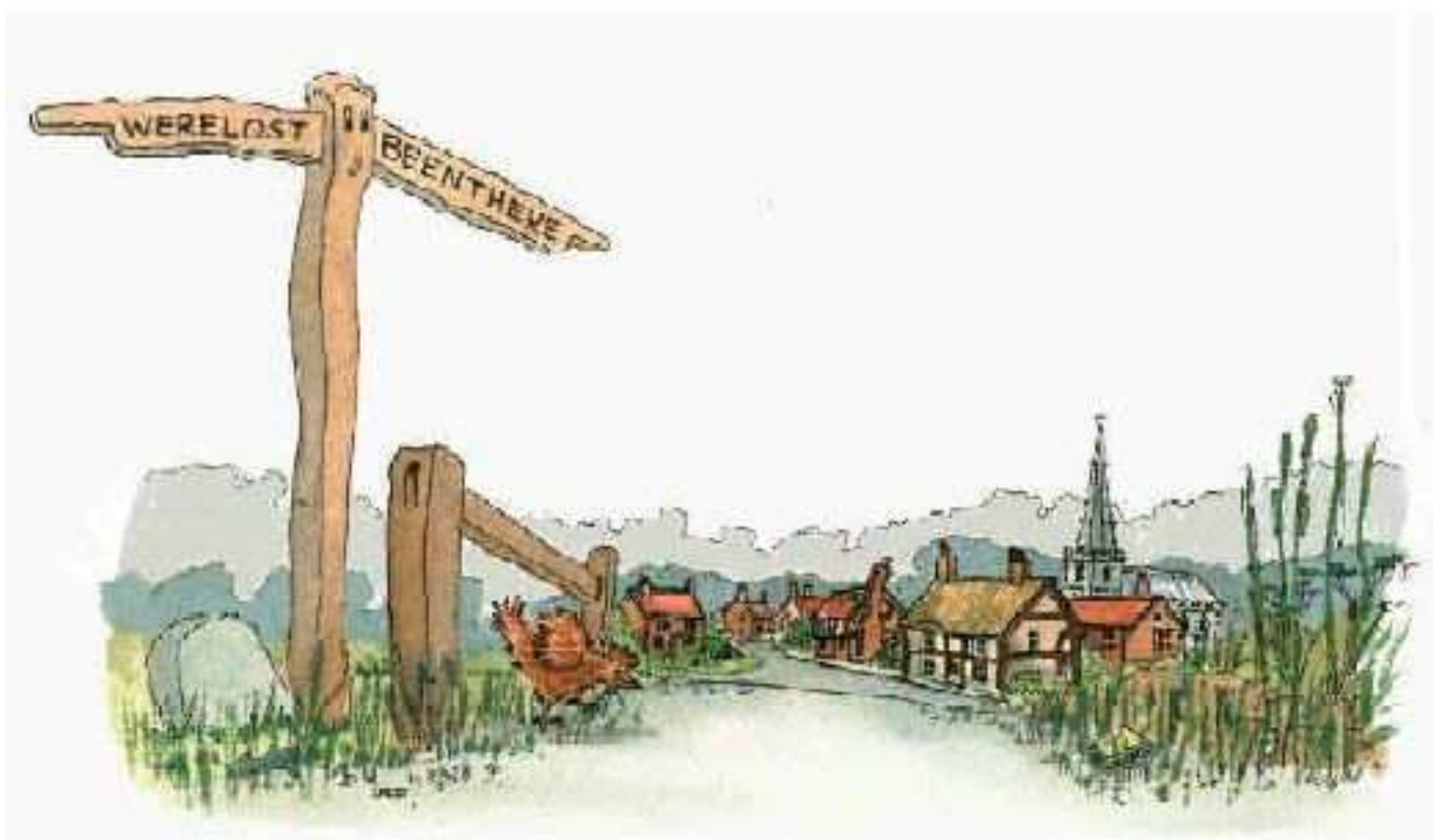
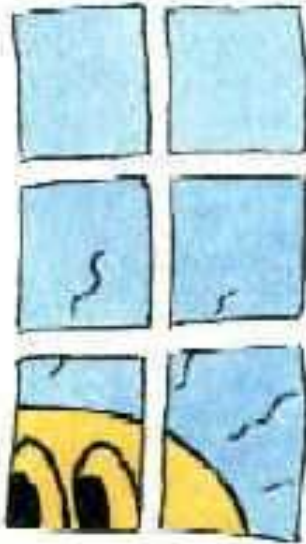

הארובה העקומה

טוני ג'. מון

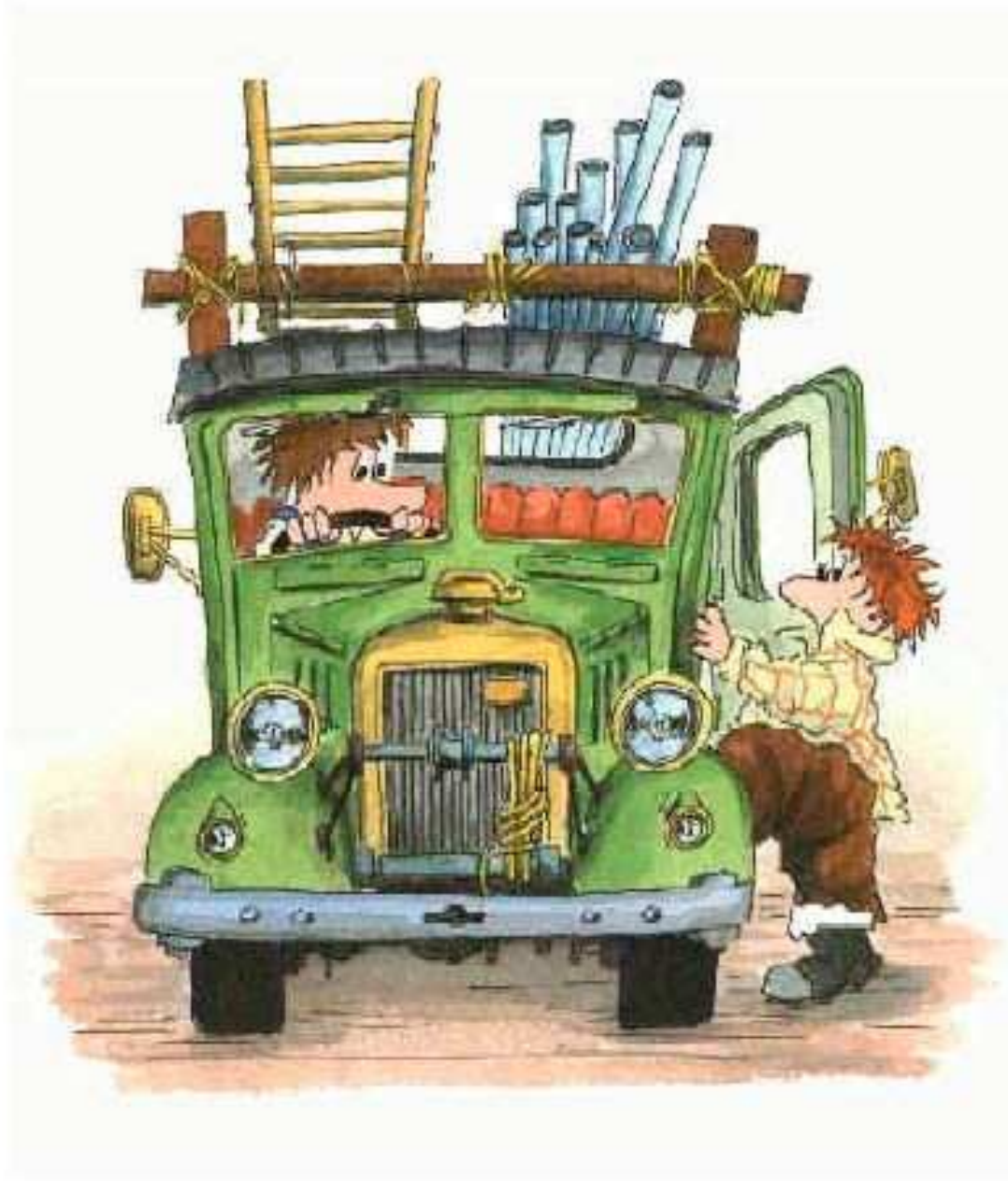
בשעה שהשמש התעוררה בבוקר יפה
והציפורים התחילו לשיר, נשמע צלצול
הטלפן.
באג'ט עוד ישן, וחלם שהוא מניח לבנים
על אי טרופי.
צלצול הטלפון נשמע מוקדם מדי. "הללו,
באג'ט מדבר" אמר כשהוא מושך את
השפופרת אל תחת השמיכה.
"כאן השוטר עכשווי" נשמע בשפופרת
"צער לי שאני מתקשר כל כך מוקדם,
אבל יש לנו בעיה."

באג'ט ובראון הם בנאים.
העסק שלהם נמצא
במבואות העיר רוח-היער.
את החברה של באג'ט
ובראון הקימו עוד הסבים של
הסבים של הסבים שלהם.
חצר חומרי הבניין שלהם
מלאה מקצה לקצה
בשאריות של מבנים,
שדורות של באג'ט ובראון
עבדו עליהם.

היו שם שרידי ארובות, תנורי
ברזל, עמודי אבן, בולי עץ אלון
ואמבטיות יצוקות.
היה גם שובר יונים עתיק, שבו
התגורר החתול של בראון.
האוסף הזה נוצר על ידי ארבעה
דורות של באג'ט ובראון שאמרו
תמיד:
"מוטב שנשמור על זה. לעולם
לא נדע מתי שנזדקק לדבר
כזה."

השוטר שבטלפון דיבר על מצב חירום, ולכן
באג'ט קרא מיד לבראון, שלמזלו חי בבית
הסמוך.

הם העלו ציוד ראשוני על המשאית הישנה
שלהם ויצאו לעיירה קטנה בשם היינו-כאן,
לא רחוק מרוח-היער.

הם הגיעו למשרד הדואר המקומי, שבבניין
קטן במרכז העיירה. הבניין עמד שם כבר
קרוב לשבע מאוד שנה. את הדואר ניהלה
הגברת מכתבי. היו שאמרו כי גם הגברת
מכתבי היא בת שבע מאות שנה, אך זה,
כמובן, לא נכון.

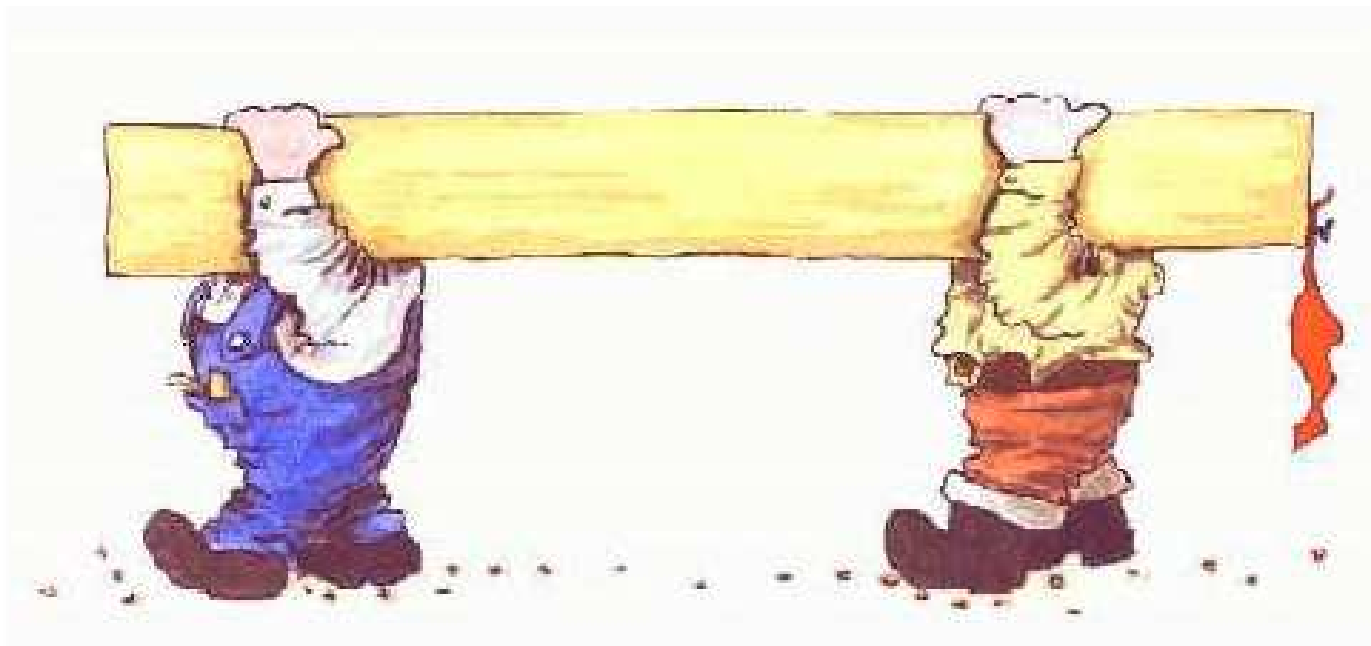
השוטר עכשווי עמד ברחוב מחוץ לבנין.
הוא קרא לבאג'ט, כי ראה שאחת הארובות
על גג בניין של הגברת מכתבי, נוטה חזק
מעל המדרכה.

השוטר עכשווי חשב שחייבים לעשות
משהו, לפני שהארובה תיפול למישהו על
הראש.

באג'ט ובראון הסתכלו על הארובה שבאמת
נוטה מאוד.

"צריך להוריד אותה" אמר באג'ט ויחד עם
השוטר עכשווי הסתכלו על הארובה.

"אסור להשאיר אותה במצב הזה" אמר
השוטר "מוטב שתתחילו לעבוד מיד. כבר
הסברתי לגברת מכתבי את המצב.

"הארובה" אמר האיש "אתם צריכים לשים
אותה בדיוק כפי שהייתה לפני שהתכופפה. אני
ממשרד הועד העירוני." הסביר האיש "שמי
שמרני. אני מטפל בבניינים רשומים."

"נביא סולמות ופיגומים מהמשאית" אמר
באג'ט.

הם ניגשו להביא את הציוד מהמשאית
שעמדה על הכביש. כשחזרו עם הסולמות
ראו שליד השוטר עכשווי עומד עוד איש
שהסתכל על הארובה.

גם הגברת מכתבי הצטרפה לבאג'ט,
בראון, השוטר והאיש הזר, וכולם עמדו על
הכביש והסתכלו על הארובה העקומה.
"מה תעשו עם זה?" שאל האיש הזר בקול
חמור.

"נוריד אותה לפני שטיפול למטה" אמר
בראון.
"אז תהיו חייבים לשים אותה בחזרה" אמר
האיש.
"סליחה?" אמר באג'ט.

"מה הם בנינים רשומים?" שאלה
הגברת מכתבי.

"בניינים עתיקים כמו זה כאן" אמר מר
שמרני. "אני דואג שלא יקלקלו את
המראה שלהם. על ידי הורדת ארובות או
משהו דומה". הוא הסתכל בחומרה על
באג'ט.

"אני חושב שהארובה צריכה לרדת" אמר
השוטר עכשווי "לפני שטיפול ותפגע
במישהו."

"אני מסכים" אמר מר שמרני "אבל צריך
להחזיר אותה כפי שהייתה, ולהשתמש
בלבנים המקוריות."

"זה יהיה יקר מאוד" אמר בראון שתמיד
חישב מהר כמה עולה העבודה.

"וי" אמרה הגברת מכתבי, "וי" אמרה שוב. "אין לי כסף לתיקון ארובות, וגם לא היה לי אף פעם, וכנראה לכן הארובה עכשיו נופלת."
ואז הופיע סגן-אלוף ירקני שבא לשלוח מכתב. הוא גר בבית הגדול בקצה העיירה.
"מה קורה כאן?" התעניין סגן-אלוף. השוטר עכשווי הסביר לו שהארובה עלולה ליפול, ושהאיש מהועד דורש לתקן אותה, אבל לגברת מכתבי אין כסף לתיקון.

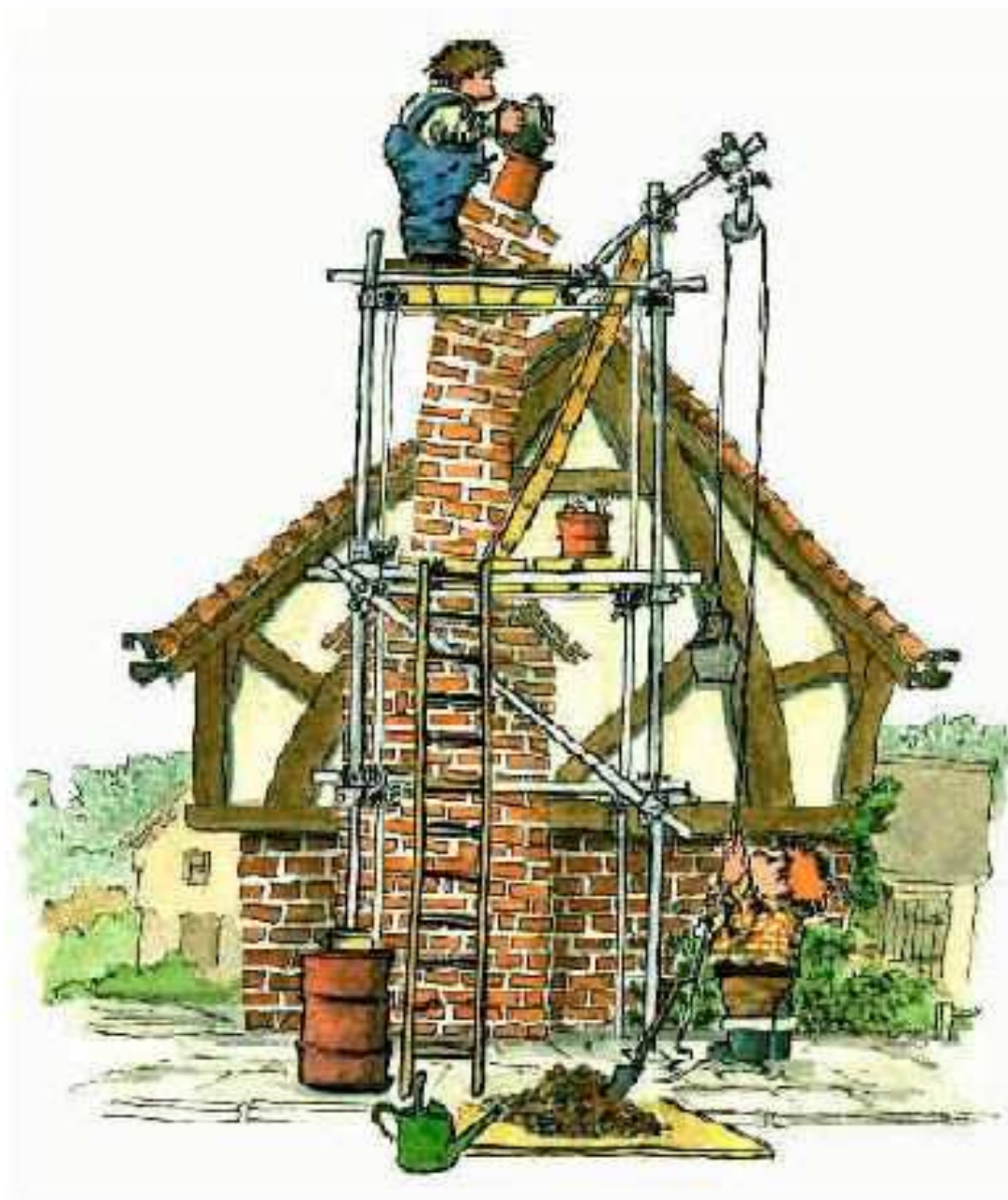

מאוחר יותר סגן-אלוף ירקני טלפן למשרדו של באג'ט.
"תעשה מה שצריך בעניין הארובה" אמר לו
"ושלח לי את החשבון. הגברת מכתבי הייתה
המטפלת שלי כשהייתי קטן. חבל לאבד את
הארובה" הוסיף "היא ממש כמו סמל של
העיירה והיא עקומה כבר שנים."
"היא כבר מתחילה לחרוק" אמר באג'ט
"ויכולה ליפול בכל רגע."
"חבל" אמר סגן-אלוף "חבל שלא ניתן
להקפיא אותה כמות שהיא. העיירה לא
תיראה אותו דבר אם הארובה תעמוד ישר."
כולם הסכימו שהארובה העקומה מוסיפה חן
לעיירה, אבל צריך לעשות משהו כדי שלא
תיפול.

"הממ.." באג'ט שקע במחשבה.
"אמרי לי, גברת מכתבי" אמר "האם את
מדליקה אש באח תחת הארובה הזו?"
"אך, לא!" אמרה הגברת מכתבי "האח
הזה נסתם כבר לפני שנים."
"אם כך" אמר באג'ט "אולי נוכל לרצות
את כולם. תרשה לי מילה אחת, מר
שמרני."

באג'ט התייעץ עם מר שמרני, והם
החליפו תוכניות, שרטוטים ובסוף לחצו
ידיים. הכל הוסכם.

אחרי שכולם התפזרו באג'ט ובראון התחילו לפעול.

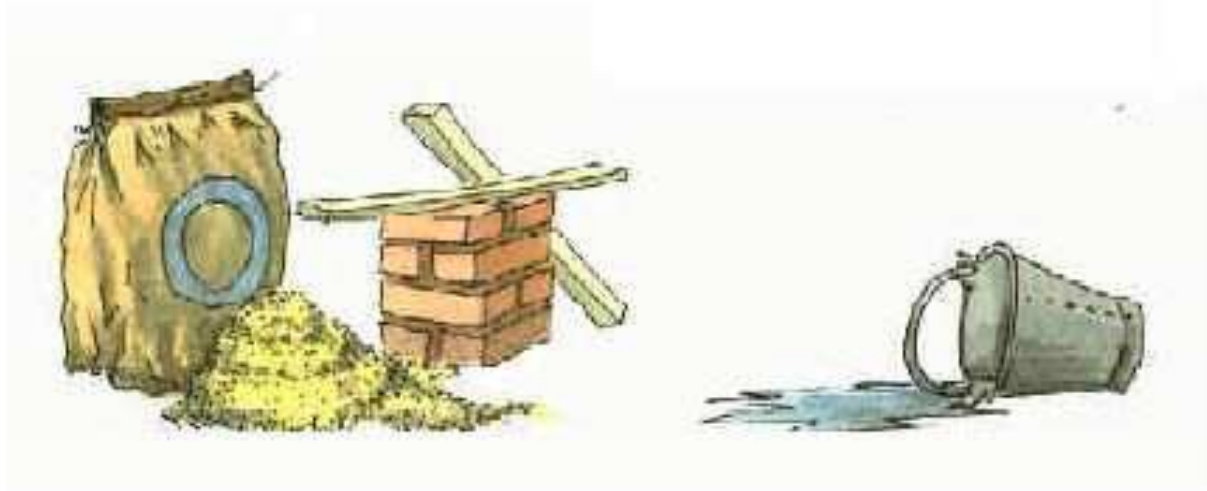
הם הקימו פיגום סביב הארובה, והכניסו מוטות פלדה פנימה עד המקום של האחסתום.

אחר כך ערבבו חול ומלט במים, ובדלי אחרי דלי מילאו את כל הארובה בבטון.

למחרת הורידו את הפיגומים.

באג'ט הסתכל "זו ארובה שלעולם כבר לא תיפול" אמר.

באג'ט ובראון עזבו את היינו-כאן והעיירה המשיכה בחייה הישנוניים.
ההתרגשות עברה.
ואם פעם תזדמנו לעיר רוח-היער ויהיה לכם קצת זמן, או אם תרצו לשלוח
מכתב, בקרו בעיירה היינו-כאן. אז תוכלו לראות את משרד הדואר של
הגברת מכתבי עם הארובה הארוכה וגבוהה, שנוטה מעל המדרכה.
אך לא צריך לדאוג.
כל העיירה תתפרק לפני שהארובה על ביתה של הגברת מכתבי תיפול.
זה הבית היחידי בכל המחוז עם ארובה מחוזקת בבטון ופלדה.

כתב וצייר

טוני א' מון

tonyonthemoon@gmail.com

